

En polsk Familie.

af S. G. Hauch.

Anden Del. (Fortf.)

Nu skiftede den Enge og modtog de to Sacramenter, som i de katolske Lande meddeles den Døende.

Kort efter faldt hun i en søvnigende Tilstand, der varede til den følgende Midnat. Da vendte igen hendes Livskraft tilbage, og hun slog sine Øjne op, der skinnede med en usædvanlig Glans. — „Tror du,“ sagde hun til Broder Vincent, „at jeg er vis paa den evige Salighed?“ — „Guds Naade taler jo alle Fremme“, svarede Munten. — Da fulgte den Enge sine Hænder, og hendes hvide Læber bevægede sig og syntes at fremstamme latinske Bønner, medens Øjnene stirrede paa den enlige Lampe, der brændte i Værelset. Kort efter laug hun og vendte sit Blik fra Lyset henimod en mørk Krog. „Seer du ikke de sorte Drømme,“ sagde hun pludselig, „der strække Hænderne ud imod mig af Ratten? O hjælp mig alle Helgene! og giv mig ikke nu uigenfaldelig og for evig til Pris for dem!“ — „For hvem?“ svarede Munten. — „For den evige Nat, hvor Dæmonerne aldrig sluge for Morgensolen, hvor Drømmens gysselige Larver, der kun øjeblikkelig stritte paa mig i den jordfiste Svøm, blise min evige og eneste Omgang, langt borte fra dem, der fænde mig levende.“

„Er da ingen Tro saa fast, at den ikke skælver under Dødens Mandepust!“ sagde Munten, „din Vej gennem Mørket skal med Himlens Hjælp kun blive fort.“

„Ja,“ raabte hun, „jeg ser dem, jeg ser de Øjne, du talte om, de tusinde trofaste, velselende Øjne, der betragte mig lig Stjerneerne i Ratten, men jeg ser ogsaa Stjerne, der fare forbi lig Mandelæbler, hvori ingen Vand mere findes, jeg ser ogsaa Døden, der løfter sit tridivide Ansigt op, medens Klokkerne klinge over en aaben Grav: Maria, du hellige, du vidunderlige Rose, du klareste blandt de Stjerner, der lyse paa Havet, bed for mig! „ora pro nobis!“

Da rejste Leontine sig, som hidtil havde siddet taus ved Alexandras Leje. Hendes Rinder vare blege, hun bøjede sig ud over Søsteren og lærrede Svæben af hendes Bænde, derpaa stred hun, ligesom en Rattvandrer, med Blikket hejlet paa Søsteren, og uden at betragte de Genstande, fordi hvilke hun gik, hen gennem Værelset. — „Hvad vil du, min Datter?“ spurgte Munten. — „Jeg vil synge din egen Sang, jeg ved det, den maa og den skal hjælpe.“ — Efter disse Ord greb hun en Harpe, der stod i en Krog af Værelset og begyndte følgende Sang:

O du som græder, vist din Taare bort!
O du, som sørger, huff din Sorg er fort!
Thi du har Ro, naar Hjertet stille staar,
Og Dødens Engel læger dine Saar.

Ja skønt i Graven falmer Kjærlens Tragt,
Og skønt sin Drømmer du har Røngemaat,
Saa tragt dog ej, naar med et udmunt Sind
Du ad den mørke Hvalving vandret ind.

Et haad du venter i din bedste Stund,
Hvad Vigen aner i den dunkle Rund,
Hvad Dragnet vækter med sin døde Klang,
Hvad Barmet stæver i sin Trøm saa lang.

Og hvort et Ord, der skænter Livet Trøst,
Hvert ødelt Korstær, hver uskyldig Øst,
Hvert saligt Klund i Karlekædernes Arm,
Hvert dejligt Billed af en Digterbarm,

Det er kun Jes, der synger i mit Skød,
Og som du stue skal, naar du er død,
At staa som Plomiser i en evig Krans,
Mens Gravens Vølge skænter dem sin Glans.

Thi al den Graad, der raabi i Svøvens Vand,
Den vorder her et dybt og dejligt Vand,
Hvis Dag fortæller mine Blomster smaa,
Hvis klare Vølger ingen Storm kan naa.

I dem sørges hver Grindring blid,
I dem sørges selv den gamle Tid,
Derfor i Dem sig bader hver en Mæ,
Og luffer henfort: Det er sødt at dø.

At Vølvens Dyd sig hæver mangen Stra ib,
Hvor milde Blikke vinke dig til Vand,
Der sidder Giffere i en Gistov nær,
De bedste Drømme drømmes atter her.

Og hvor en Ven, for hvem din Taare rænt,
Selv den, du elsked, som du hit ej taant,
Hans stæder du, hvor Dødens Vølge let,
Og hvis 3 vil, 3 stilles aldrig mer.

Og Alfer leger under Rosens Tjørn,
Det er de mindste, lyfeligste Vær,
Hvis Blik jeg slutte, for de funde sig,
Hvis Mund jeg lukte, for den kunde le.

Og Unglingsfærter, Oldingsfygget graa,
Og skønne Piger, længsørgelige smaa,
Og Helleslagter fra den Jovndne Tid,
Paa susind Veje samler jeg dem hid.

Og Mand og Kvinder, spredt fra Syd til Nord,
Ulygter Ræder fra en anden Jord,
Og de, der sidstigt sprang af Tidens Trøm,
De mødes her med Oldids ældste Trøm.

Og færr Skikkelser dag Njeldets Mur,
De gamle Rødder af en vild Natur,
Og blige Larver uden Sjælens Trøm,
De slagte her som Taager mellem Trøm.

Men hinc Væsnere, der ved Kunst blev til,
Det hjit dig lynes kun et Snyggespil,
De her som Stjerner paa min Himmel staa,
Og vinde Liv, hvor Jordens Bragt forgaar.

Dog uden Ende løber Dødens Vej,
Ved stjerner Vædner selv den handter ej,
I Gæstgærens Ring den tæder sig,
Og kun dens Jndgang kan jeg vise dig.

Under denne Sang blev Alexandra rolig, hvorimod Pater Vincent med tendelig Ild hørte derpaa. „Dette Digt havde en befrydelig Indflydelse paa mit eget Liv,“ sagde han, „men der findes vel andre Syner og Stikkelser

hinsides Graven end de, der gøglede for en Ynglings Sjæl, som endnu hørte Verden til.“

„Gentag disse Vers!“ udbrød pludselig Alexandra. Leontine opfyldte hendes Begæring, den Enge laa ganske stille, medens de bleve sunge.

Efter Pater Vincents Raad ifemte derefter Leontine nogle gamle katolske Salmer, som han ledfagede med en dyb og fuldtoneende Bas. Under disse Melodier faldt Alexandra i en mild Slummer.

Leontine nærmede sig til Søsterens Leje, som hun i lang Tid uafbrudt betragtede, endelig brast hun i den heftigste Graad. — „Hoi græder du saa heftig, min Datter!“ spurgte Munten. — „Seer du ikke, at hun er død?“ svarede Leontine, „hun aander jo ikke mere.“

Nu betragtede ogsaa Munten hende nøjere. — „Vel hende, hvis det er saa,“ sagde han endelig, „thi da er hun uden Smerte gaaet ind i Evigheden, da er hun slumret ind i Døden under Melodier, ligesom Barmet slumrer ind i sin Bugge.“

Men Leontine havde denne Gang taget fejl, thi mod Morgenstunden slog Alexandra igen Øjnene op. — „Casimir!“ raabte hun pludselig med høj Røst og rejste sig halvt op, „svigt ikke dit Fædreland, Casimir! svigt det ikke for at følge den fremmede Kvinde!“

Dette var det sidste Glimt af Lampen, før Livet sluffedes, og før Casimir kom for at høre hendes Afstedord, var Alexandra indslumret for bestandig.

Til Starostens store Misforståelse vare alle Alexandras Diamanter og Ringe efter hendes Død forsvundne, heller ikke fandtes der, som man havde ventet, rede Penge i hendes Gemmer. Da hun imidlertid i et efterladt Papir erklærede, at alt dette var bortskænket til Trængende, talte Starosten ikke mere derom.

Efter en Bestemmelse, som den Aføde ved sit Vistertmaal havde truffet, arbejdede Leontine en Trediedel af hendes Formue, det Øvrige tilfaldt Casimir.

De fattige i Omegnen vare meget bekrøvede over Alexandras Død. „Det vilde vare længe,“ sagde de, „for de sit en sig Frue igen, thi hun havde ikke blot hjulpet de Trængende, men hun havde ogsaa antændt mangfoldige Lys paa de Helliges Altir.“ Ja endskønt de selv ingen Fordel havde deraf, syntes dog den sidste Fortjeneste dem endnu større end den første.

Saa snart det Rygte udbredte sig, at den unge Frue var død, samlede mange, som med Sul og Graad forlangte at se hendes Lig, men disse bleve alle efter Starostens Ordre forviste. Begravelsen foretog med stor Pragt, dog blev Livet først kun sifset i S., for derfra siden at føres til en Gravsted i en af Kræftens Kirker.

Paa Begravelsesdagen befandt Casimir sig i et underligt Lune, thi han var snart bedrøvet, snart loe han højt, skønt hans Øjne paa samme Tid hang fulde af Taarer. Med denne hans Opførelse var herten Starosten eller det øvrige Selskab hynderlig tilfredse, end mindre opbyggede den Størstedelen af Huset's Fjole, der indelig havde elsket den Aføde. Disse sidste tilfælte Emilie al Stylden, hvem de desuden ansaa som Karfagen til Alexandras Død; ja flere af dem gik endog faaribt, at de treede, hun ved Trolddom havde forblindet og fanget Casimir.

En fuldkommen Mobsætning til Casimir bandede Leontine, der, uagtet hun var stille og alvorlig, dog i andres Rørværelse skulte sin Sorg og viste en Hatning, hvorved selv Starosten slubede.

„Leontine er i Sandhed en kold Stabning,“ sagde Emilie, „for denne Søster troede man dog, at hun nærede nogen Gædfe, og nu viser hun sig næsten ligegyldig ved hendes Død.“

Syvende Kapitel. Barndomsaarene.

„Ved du, at Alexandra nu er bleven en Helgen?“ sagde Czernin, da han efter Begravelsen var alene med Munten. — „Hvad mener De dermed?“ — „Engle er jo vedtagne fra Himlen for at synge over hende i hendes Dødsstund, flere af Gaardens Fjole har jo hørt de himmelske Melodier.“ — „Ja hendes sidste Kamp blev mildnet ved geistlig Musik,“ svarede Munten, „mig mindede denne Dødsmaade om et Væsens Bortgang, der var mig det kæreste paa Jorden, og som virkelig døde under Aflyngningen af en geistlig Sang.“

„Om hende stælle du fortælle os noget; overhovedet gad jeg gerne vide, hvorfor en Mand som du, der trods alt Sværmeri dog synes faldet til noget bedre, har lænkbundet sig i et Kloster.“

„Ja det var smukt,“ sagde Adalbert, der nu ogsaa var kommen til, „hvis du ved at fortælle din Historie vilde fortælle os disse sørgelige Tider!“

Da Munten ikke havde noget herimod, opgjorde de en Plads dybt inde i Stoven, hvor Wennerst sælden kom, hvorpaa Munten begyndte følgende Fortælling:

„Naar Uvejret nærmer sig, og Orkanen truer, da er det os undertiden en Trøst at tænke os tilbage til den lille Hytte, hvori vi tilforn sad, og hvori Jden brandte rolig uden at forstyrres af nogen Storm; vi dvalde da gerne ved de fredelige Snyler, ved de ublydssiglige Begivenheder i den tidligere Tid, ja endog ved sine fællesomme Stabninger, som en lang Røglighed udklæfter, og der gaa deres Gang gennem Riet ligesom Ure, hvilke fuldbørge de samme Bevægelser den ene Dag, som den anden. Dette maa være min Undskyldning, naar jeg i Tider som disse, hvori Hjertene bante forrentningsfuldt, og hvori alles Øjne ere vendte mod Fremtiden, fører eder tilbage til min Ungdoms stillere Optrin.“

Dog maa I tage til Takke med et blot Omrids af mit Liv, og det kunde vel være, at det, jeg maa fortælle, i Brunden er det vigtigste; thi vore forsvundne Tanker, vore forgangne Glæder og Sorger ligge jo paa Bunden af en dyb Sø, hvorfra Grindringen taster snart en visse

afreven Blomst, snart en sjælden Korall, snart et gylbent Smykke paa Strandbredden; men alle de Rigdomme, Dybet skjuler, fende vi dog ikke, og vi ville endnu en Gang, naar Livets Sø fortæres i Døden, og vi saa dem at se. Vel os da, hvis vi ikke finde altfor mange Ulykter, for hvilke vi maa gys, liggende ved Siden af de sunkne Skatte, som nu skulle være vor bestandige Ejendom og følge os igennem Evigheden.

Mit Navn, medens jeg endnu levede i Verden, var Franciscus Orbeno, jeg er født i Warschau, i Forstaden Praga, omtrent fire Aar før dens Indtagelse af Szwarcow. Min Fader faldt i Kampen for sit Land. Kun dumtelt huffer jeg, at jeg slugtede gennem Flammerne ved min Moders Haand. Hun døde fort efter af Sorg, og jeg kan egentlig først med Klarhed genfinde mig selv, da jeg alt var langt borte fra Krigsfluepladen i Wien Dangig, hos en vidvæsende Slagning af min Moder, der havde understøttet hende i den senere Tid, og som siden ogsaa trofaste og faderlig tog sig af mig.

Min Fæder, thi saaledes maatte jeg benævne hin Slagning, var, da jeg kom til ham, hen imod halvtredsinthvæve Aar gammel. I sin Ungdom havde han været Advokat, hvilken Bestilling han senere opgav, da en uventet Arv bragte ham i Velstand. Han var ikke gift og besad fuldt op af de Egenheder, som udmærkede de Personer, man giver Raad af Pæberføde. Han levede i et stort Hus, og uagtet der var langt flere Værelser deri, end han behøvede, vilde han dog aldrig ubleje nogen Del deraf til fremmede. Hans Dragt og Udseende erindrer jeg endnu saa vel, at jeg ofte ligesom ser ham livagtig, som han stod og gik, for mine Øjne. Naar han spadserede, som hver Dag haade i ondt og godt Vejr var Tilfældet, bar han en hylfegnet Kjøle med sorte Knæbentlæder, en rød Vest og en sort Paryk, hvis øvre Del kun ufuldkommet beklæbedes af en lille trelantet Hat. Naar han kom hjem, tæstede han Kjølen og Parykken og tog sin grønne Slobraf paa, der dog ikke ganske kunde skjule hans røde Vest, hvilken blev en Hovedbaarfag til adskillige Uheld, der rammede ham, hvormed jeg siden skal tale. Forresten var Overdelen af hans Legeme kraftig bygget, men den hvilede paa et Par spinkle Ben, der ligesom bøjede sig under det øvrige Legemes Vægt og bandede et Slags Ellipse, hvorved de paa en billedlig Maade mindede om det Jag, som han især ofrede sin Tid og sine Kræfter.

Min faderlige Fætter var en stor Gæster af de matematikkens Videnskaber og henbragte den største Del af Dagen med at opløse kunstige Regnesnyfter og Vigninger af lavere Orden, hvilke han med Alagt og Lethed vidde af opstille og behandle. Imidlertid var det gaaet ham som saa mange andre, han var bleven staaende paa den halve Vej, og den saarlidte hjære Matematik laa for ham som en ubekendt Verden. Ikke desmindre arbejdede han ufortrødent og bandede sig adskillige Veje i den lavere Sphære, hvori han befandt sig; ja tilfældt betroede han endog sin Tjener, der ingen sagde det til mig, at han havde udfundet Hemmeligheder, som upaatvibelig, naar de bleve bekendte, vilde forklæffe ham et udbødeligt Naan.

Dette var ikke nogen løs hentaflet Ytring af min Fætter, thi til Præleri fænde han aldeles ikke, men det var hans inderlige og faste Overbevisning. Ja ligesom den trænde levede i Religionens Sandheder, saaledes levede han i sine formentlige Opdagelser, og det var disse Stjerner, der opklarede hans Liv. Derfor betragtede han ogsaa sine Manuskripter ikke blot som sin højeste Stat, men som en Art af Helligdom. De bleve alle omhyggelig renstrevne og nedlagte i et Strin, hvortil min Fætter selv bar Reglen opbængt i en Staalbæde paa sit blotte Bryst. Om Ratten blev dette Strin henflyttet under hans Seng, for at han selv ved mindste Tegn til Fare kunde frelse det. Over Gang, der var Urolighed paa Gaden, hør Gang, der var Jldløs, og Klokkerne klemte om Ratten, hør Gang et Tordebnest lod sig høre, daaguede han øjeblikkelig. Han stod da op, aabnede sin Helligdom, tog Manuskripterne frem og gemte dem paa sit Bryst og nedlagde dem ikke igen, før Jden var aldeles sluttet, eller Tordebnen ophørt; thi Engsteligbed og Frygt vare Hovedtræk i hans Karakter.

For Resten var han meget godmodig og viste en faderlig Omhu for sine Husfolk. Ogsaa mod mig var han venlig, og før jeg blev saa stor, at jeg kunde sendes i Skole, turde jeg lege i Gaarden saa meget, jeg lystede. Min første Tid tilbragte jeg den Gang hos mine Fætters Tjener, den gamle Johan, som udarbejdede Fjitsbuer og Geværer af Træ til mig, og som desuden fortalte mig mange Eventyr, hvorved han fangede min unge Sjæl og vakte forunderlige Drømme i mit Hjerte. Om Aftenen sad jeg ogsaa lidt paa mit lille Taglammer, hvorfra jeg havde en temmelig vid Udsigt, og stirrede op mod den mørke Himmel, thi Rattens gaadefulde Lys vakte allerede den Gang min højeste Opmarksomhed, og jeg glemte alle mine smaa Dyster og tabte ligesom min egen Tilværelse i Naturens højere Liv, saa længe jeg betragtede dem. Saaledes have Rattens Stjerner ogsaa siden virket paa mig, og jeg kan sige, at der aldrig var den Sorg i mit Bryst, der ikke blev mildnet, aldrig den Glæde, der ikke blev renset og adlet ved at se op til dem; thi de staa over Jordens Mørke ligesom funkende Øjne fra Evigheden, hvori Væster om en vig Fred ere strevne; derfor sliger ogsaa den højeste jordfiske Fred, den alle Sorger betvingende Svøm, ned med deres Straaler. Ja, det forekommer mig undertiden, som om der ere hemmelighedsfulde Lys i vort Jndre, der have noget tilfælles med hine over vore Hoveder, og hvorfra Drømme og Aneiser om Fremtiden udgaa ligesom Straaler om Ratten, medens de høre Sanser lutte sig, og Hjertene hviler, hvilken sidste mere ligner den Sol, der herfter over os og lyser for os, saa længe Dagen varer.

Straks da jeg kom i min Fætters Hus, bemærkede jeg en egen Afdeling i Gaarden, hvori der fandtes Bede, omgivne med Buxsom, og hvori udbøde Espalietræer trakke deres tørre Grene henad Murene. Paa mit Spørgsmaal om, hvad dette betydte, erfor jeg, at det var Levinger af en lille Høve, der før ved et Skiftværd havde været adskilt fra Høvegaarden, men som Advokaten for nogle Aar siden havde lalet forene dermed. Dette gik mig nær til Hjerte, og jeg begreb ikke, hvorfra Advokaten havde delagt alle de skønne Træer og Blomster, der før vokkede paa disse Stæder. Til min Trøst havde jeg imidlertid ra mit lille Taglammer Udsigt over en anden og større

Høve, der tilhørte en adelig Dame, som boede lige overfor os, og jeg glædede mig hørt foraar, naar Garteneren som med sin Sæts og klippede Gæfterne og bestar de store Lindetræer. Længere hen saa jeg de blaa og gule Krokusblomster spire frem af Jorden, der igen afsløstes af Tulpaner, Narcisser og af den øvrige Blomsterverden, som Baaren og Sommeren udklæfte. Jeg ønskede mig da tidt ned i dette spraglede Paradies, som jeg skintede i Frastand, ligesom jeg skintede de Stjerner, jeg elskede. Jeg misundte ogsaa tidt de kvindelige Spurve deres Vinger, hvormed de svang sig frem og tilbage over Havemuren. Nogle Gange saa jeg en lille Pige, der gik igennem Gangene og legede med Blomsterne, eller standede ved Parken, for at fodre et Par Swaner, der hysmede deri, og som øjeblikkelig nærmede sig, saa snart de sit Øje paa hende. Uagtet jeg ikke havde set andet af denne Pige end hendes gule Løkker og hendes lette Gang, saa virkede hun dog stærkt paa min Fantasi. Naar nu Johan fortalte mig Eventyr om bestige Prinseesser, der bevogledes af Drager og Bjørne og slumrede i forhekledte Borge, hvori ingen kunde trænge ind uden den ubvalgte Ridder, som beskyttedes af en magtig Ze eller Troldmand, da var hin Pige i mine Forestillinger steds den fortryllende Prinseesse, og jeg selv var den lykkelige Helt, der nedlagde de vilde Dyr og befriede hende.

En Aften sad jeg paa mit Kammer og saa Binduerne paa det ved Haven liggende Hus stærkt oplyste, der tonebde ogsaa Musik derfra, hvorfra min enkelte Brudstykker og Iker den stærke Bas naaede mit Øre; desuden saa jeg Snygger af dansende, som svævede forbi Binduerne. Jeg selv vidste endnu næppe, hvad et Val vilde sige, og dog fælte jeg mig saa ensom og forladt i det Mørke, der omgav mig, at jeg græd hebe Taarer af Vængsel, thi jeg ande et herligt Liv langt borte, som gennem Tønerne stræbte at udfolde sig for mig. Lidt efter lidt fordrede Aftenen sin Net, mine Øjne lukkede sig, og jeg havde en sølsom Drøm, hvori det foretom mig, at jeg svævede med den gulbløkkede Pige paa store Vinger igennem Haven, jeg saa hende da dybt ind i de klare Øjne, som jeg endnu aldrig havde set daagende, hendes Haar vare længere end sædvanlig og glagrede frit i Vinden, medens Maanen stod som en fulvulnede Rose paa Himlen. Da pegede hun paa den med sin hvide Fingert, og vi slagrede begge berop, og hun greb Maanen, rakte mig og sagde: „Den brænder ikke, den løser kun.“ Jeg tog den da af hendes Haand, og hendes Ansigt syntes mig ligesaa klart som den. Høvd der videre stete, ved jeg ikke, men da jeg vaagnede, saa jeg mig ensom i mit Bindue ligesom før og hørte igen den sjerne Musik. Imidlertid havde Maanen virkelig hævet sig over Horizonten og skinnede mig lige i Ansigtet; dog stod den endnu i en let Taage, og lignede mindre en Rose end en blodrød Valsmue, fra hvis Bøger en søvndybsende Dug nedbrøpper paa Jorden.

Det er kun Barndomsdrømme, vil I sige, og det tilfæktar jeg gerne, men dog udgøre disse Drømme intet ubestrideligt Led i Menneskets Liv; thi vi se deri Maalet for vor Digtet og Tragten klarere, og den indre Stemme i vort Bryst taler deri ofte højere og stirre end i tidligere Dage. Ja der ligger et saa rent og tillige et saa farverigt Star over Barndommens Egn, at den, der tænker over Livets Betydning, vanskelig kan undlade at kaste sit Blik derpaa. Det er da, ligesom han saa ned i Skabningens Dyd og i Verdens første Tider, og uagtet den ældres Sjæl som oftest hildes i Hverdagslivet, saa genfødes dog det forunderlige i ethvert Barn, en frisk Verden synes da at opvælde, og al den Glans, der laa over Urverdenen og de første Menneskers Liv, viser sig i et mindre Billede paant.

Ogsaa jeg erindrer fællesomme Glimt i hin Ader, hvilke øjeblikkelig oplyste Egne, som ellers ligge i det dybeste Mørke. Ja, undertiden var det, ligesom jeg huffede noget, der gik foran for min tidligere Barndom, og Aneiser daaguede om en skjult Tilværelse før den nærværende, om Tider, hvori jeg havde levet, før jeg begyndte min Vane paa denne Jord; jeg var da tilmoder ligesom de Mænd, der i Amerikas Vulkaner have opdaget nye Kratere, som ligger mange Tusinde Fod dybt, og i hvis Jndre de hemmelige Kræfter vel atter have dannet nye Jfsvæls, saa man aner en uendelig Virksomhed, der strækker sig lige til Jordens Midtpunkt.

Enkelte Mænd, til hvem jeg omtalte disse Snyer, tilfækte mig, at de havde erfaret noget Lignende; imidlertid vilde de forklare det enten af Drømme eller af dunkle Grindringer om en tidligere Tid end den, man tydelig kan huffe. Dette bekrøvede mig, da min Fantasi stadigt foretrak at sætte disse Tider foran Menneskets Fødsel, og om det er saa, vide vi jo heller ikke, derfor taffer jeg Gud, der i Menneskets Sjæl har nedlagt Aneiser om en højere Verden end den, hvilken Videnskaben i Almindelighed lør erkende eller paafæne.

Nu ere slige Grindringer sjældne hos mig, og det forekommer mig umuligt at taftte saadanne Blik ned i den forsvundne Tid som forhen, men disse Snyer ere fortrængte af andre. Det forekommer mig nu undertiden, som jeg stod paa et højt Fjeld og kunde stirre langt fremad, og det er lige som Bjerge og Dale udfolde sig for mig i et sølsomt Lys, og jeg stuer ind i ubekendte Lande, som jeg snart skal gennemvandre; en himmelsk Klarhed opgaar da i min Sjæl, en umiddelbar Forbønning om noget højligt, der venter mig, opstaa i mit Jnderste. Denne Tilstand indfinder sig især, naar jeg, efter en lang Faste og lange Vandringer, ret søler mit Legeme udmattet, og naar jeg da efter fuldbent Dagarbejde overgiver mig til Fred og Hvile. Dog disse ere Ting, 3 vanskelig kunne begribe, thi den, der endnu levede i Verdens Tummel og i det faarlidte Virkelige, maa nødvendigvis anse de Snyer som Drømnerier, som vi, der har givet Afkald paa Verden, ofte hævne; for os derimod vidne netop disse om de højeste Sandheder, og hvad 3 talte Virkelighed, forvandler sig tidt for os til en taaget Drøm, af hvilken vi bide til Gud og hans Hjelgen, som i alle snart maa vaagne til et højere Daglys.

„Ja, jeg forstaaer dig not,“ sagde Czernin, „du er en f dem, der sønderfætter de røde Aftenslyster til Venkæder, om du og dine Venner skulle bære i Paradieset.“ — Uden i svare herpaa fortsatte Munten sin Fortælling. (Fortfætted.)